

Anna Livia Plurabelle: una resignació

Aquest passat Bloomsday (16.06.2022) vaig tenir l'honor de presentar a la Llibreria Calders la meua versió del capítol Anna Livia Plurabelle del Finnegans Wake de James Joyce en català. L'acte va precedir la lectura —ininterrompuda, en veu alta— de l'Ulysses de Joyce, en celebració del centenari de la seva publicació. Aquesta versió d'Anna Livia Plurabelle, curiosament editada per l'Escola Bloom i maquetada i dissenyada per l'estudi Bi-côté, va publicar-se en una tirada de 150 exemplars numerats —que poden adquirir-se a la Llibreria Calders o posant-se en contacte amb l'Escola Bloom.

Tot emparentant senya i signe, diré d'entrada que cal llegir aquesta ressenya com a resignació. Resignació, d'una banda, transitiva: l'abandonament voluntari a favor d'un benefici altre — escriuré, a tall d'intuïció, que és el saber que serà re(a)nunciat en profit d'un cert gaudi, que caldrà veure si és cert. Resignació, de l'altra, pronominal: l'acceptació pacient de l'adversitat — adversitat que caldrà dur a la seva arrel etimològica perquè arbori, que arbori com a anvers de la qualitat de pacient i en faci d'això una clínica. Les dues bugaderes escrites, les dues veus escrites, les dues *custodes* de la llera: al capdavant, la clínica sempre serà allò que custodiï un llit. *Suaus mes branques prenen rel¹*. Caldrà veure-ho.

*

Per parlar del *Finnegans Wake* cal trenar les quatre accepcions d'arborar. Es pot arborar un vaixell —és a dir, bastir l'estructura que suporta les veles. Es pot arborar una estructura —és a dir, hissar-la. Es poden arborar els remos —és a dir, alçar-los per saludar. Es pot arborar una escala —és a dir, posar-la dreta contra un mur.

Si se saben conjugar aquestes quatre posicions obtindrem els vèrtex del *losange* —allò que pinça, que punxa, que ordeix (que *poinçonne*) el fantasma que recorre l'orografia de la psicoanàlisi catalana: el fantasma de la lletra. (Recórrer l'orografia: posar al relleu allò que no cessa de no escriure's).

De *letter* a *litter*. De *Wake* a *Waste*: la lletra ha trasbalsat.

---

¹ “*My branches lofty are taking root*”, FW 213.13

*

La lectura a-terra (humi positio).

La *litter* atura (de terra tollere).

*

Bassols, a la contraportada de *Lituraterra*: “En una capsula tancada amb pany i forrellat que només pogués obrir-se des de dins...”. Jo, llegint-ho: “Això és un lavabo”. La civilisation c’est l’égout. De lluny, Joyce riu, errant. Nego. Le goût. Bloom s’entrona —és també, potser, el tro (Babadalghara...!) del *Non placet*: •

*

La civilisation c’est l’égout. En egipci demòtic seure a terra volia dir “donar a llum”². Les pulsions annals: *I no em culpegis —aic!— quan t’ajupis*³.

Que no sigui l’infans que fantasma, (infal·lible, tot reflectint-la), la lletra.

*

La lletra ha trasbalsat; tornem. Què es trasbalsa? El trasbals. Només un pont fet de lletra (mira bé, mira bo: m, i, r, a, b, e, a, u) ⁴ sap fer de balç i de balsa un vals. De nou, Bassols: “La lituraterra pren la lletra com a objecte i la posa a tre-ballar amb el seu ball d’equivocs”. Tre-ballar (guió meu), trans-ballar: ternar en austro-húngar les balades gregues del Pont d’Arta.

Poes, peus: la lletra fur(t)ada.

Ex-traus, xumen.

---

² Eliade, M., *Lo sagrado y lo profano*, 2014, Barcelona, Editorial Paidós.

³ “*And don’t butt me —bike!— when you bend.*”, FW 196.9

⁴ “Put un poc de la malta del papà que en Jhem o en Shen havien dentlaborat per l’arclàmpada i el falble crepuscle del tzarc de Sant Martí s’havia de veure pertot a l’aiguacara. *Rot a peck of pa’s malt had Jhem or Shen brewed by arclight and Rory end to the regginbrow was to be seen ringsome on the aquaface*”, FW 3.12-14

⁵ Extret del Col·loqui sobre Lituraterra, Escola Bloom, 7.05.2022.

Caldrà beure-ho.

*

La lecturaterra posa en valor l'escriptura com allò que fa acte. Fer acte és fer pacte, fàustic. Llegir una ressenya, assistir a una presentació; escriure la resignació, parlar la trans-ducció: és ser les dues bugaderes que es relletren davant de l'imperatiu *O, conta-m'ho tot de l'Anna Livia*⁶. És el pont que es trena de Shem a Shaun sobre el pou de l'Anna Livia. *Che vuoi?* La brossa de la roba (roba que roba lletra) rentada pels xaragalls de Sibèria, els pèls eriçats del cal·lígraf que entoma el seu pinzell isòbar⁷: horrorgrafia, anant a l'etimologia. Traslals.

*

Tesi: les dues bugaderes fan conte i fan comptes (*O, conta-m'ho tot!*) perquè no poden brodar, bordar, abordar l'acosa (siriusament, caldrà viure-ho) de l'imperatiu piramidal. Com jo aquí. Es re-signen. I custodien el llit, la llera del nom-és-d'un (Anna Livia!), despertant el daimon de l'Hun-de-m'és. I llavors el cos que dorm al llit és el cos del parlètre, i el gran objecte A de brossa esdevé la pols que Antígona escampa sobre el cadàver nu de Polínices⁸. Tornen la clínica al seu lloc; ALP, clinamen, *et soàytera et soantera es tuàrita et suàtira*⁹.

(Aquest daimon, que és el de la son, du al seu nom el plec moebià i l'escansió dels dos temps lògics del subjecte: Davant de la pols, davant de l'objecte, Som nus: Somnus).

I llavors x-erren. Erren al voltant del forat de l'Altre —S(A)—, la x que marca el tresor dels significants, sense trobar-la mai. (És clar: per això el pacte és fàustic. Perquè la tècnica de la xerrameca era la *goeteia*, pels grecs, i cal saber que des de Rimbaud tot ome de lletres té l'hac furtada —tro, beu-la!).

*

---

⁶ "O tell me all about Anna Livia" FW 196.1-3.

⁷ Bassols, M., *Lecturaterra*, 2021, Días Contados, Barcelona

⁸ Cfr. Copjec J., *La tombe de la persévérance : à propos d'Antigone*, Savoirs et Clinique 2002/01, pp. 97-102.

⁹ "and soay and soan and so firth and so forth", FW 200.13

Hipòtesi I: parlar d'*Anna Livia*, llegir-la, traduir-la, comentar-la no és l'únic acte que es posa, que es passa. La caiguda de Finn és un eco d'aquell qui llegeix: talment un Narcísif pujant al mur el seu esquema òptic. Derrida caminant, podríem dir: *the reader* vagant en el·lipsis.

Hipòtesi II: un dels lemes arborats per l'Escola Bloom, que bastí l'*Ulyssessiada*, és que per llegir Joyce no cal entendre'l *tot*. Però tots els que ho diem, ja hem llegit Joyce. El proselitisme joycèa és doble: d'una banda, passa per la feminització de la lletra i per una declaració d'insolvència d'un Nom-del-Pare —que es dHEClara. De la banda altra, el proselitisme passa també per la caiguda d'un subjecte-suposat-saber —que, per la via de la traducció (Übersetzung) és subjecte-sobreposat-saber.

Síntesi: el *corpus* de Joyce, en especial el *Finnegans Wake*, és la lituraterra de la fi de l'anàlisi. La caiguda (Babadalgha...!) del subjecte-suposat-saber agermana (non, tu es *frater* meus¹⁰, que és com traduiríem en llatí *il n'y a pas de rapport sexuel*) objecte petit a i lletra, que és el que fan les bugaderes quan re-signen el saber d'ALP, negant-se en l'aigua del gaudi.

(Penso en la lletra agermanada a l'objecte petit a. Penso també en l'Infans, i en que allò que parcialitza l'objecte parcial a *Der Erlkönig* de Goethe —la travessa del fantasma. I si el primer litoral fos sempre el de la castració, l'espai entre mare i fill? I si Infans i lletra fossin un mateix retall?)

*

Cal acabar (que, per cert, és aquesta l'acció posterior a les totes les sirenes; Homer, Joyce, els cumans: *Partènope, cala-cavar*). Després d'haver apuntat les seves paraules a les 20 pàgines que té el capítol, les dues bugaderes es transformen en una pedra i en un arbre. La pedra la deixaré: l'aigua encara l'ha d'allisar perquè s'hi pugui escriure alguna cosa. Em transformaré en arbre, tornant a l'arborar.

No és el fet de bastir el velam allò que fa que les ratlles de Perejaume puguin escriure's sobre l'aigua? No és llevar els remes allò que fa aparèixer la *Sylphe*? El joc entre hissar i recolzar una escala: i si Finn va caure de la Torre de Babel, l'escala d'ell?

Cal acabar. Escala d'ell, siriusament —argument—: ca a la que va.

---

¹⁰ Cfr. QUIGNARD, P., *Les Ombres Errantes*, 2004, Folio, París.

Nit, nit, ara.

*

La línia que separa la versió original de la versió en català és un litoral. I aquest litoral ja hi era. Tot això són notes, intuïcions. Juxtaposed jottings linked by spurs of speed¹¹. M'he de resignar, ja vindrà. Ja vindrà, perquè tot hi era.

Thot hi era.
Του τη (μ)ερα
Tacht thiar, ach!

*

Nit!

---

¹¹ FW 118.30